

Nettavisen 27.03.2010

Magne Sildelid (58) hadde sin første arbeidsdag på plattformen da katastrofen inntraff.

På lørdag er det 30 år siden den største ulykken i norsk oljehistorie. 212 mennesker befant seg om bord på boreplattformen, som ble brukt som en boligplattform.

123 menneskeliv gikk tapt da plattformen «Alexander L. Kielland» kantret i Ekofisk-feltet i Nordsjøen 27. mars 1980.

Magne Sildelid (58) var blant de heldige som overlevde.

- Dette skjedde jo for lenge siden, men jeg husker det godt. Det var en grusom hendelse, sier Sildelid til Nettavisen.

Sildelid hadde sin første og siste arbeidsdag i offshore som kontrollromsoperatør da Alexander Kielland-ulykken inntraff. Siden ulykken har han jobbet innenfor utenriks sjøfart.

- Jeg kom ut ved 13.30-tiden. Jeg hadde et lite måltid og fikk opplæring i kontrollrommet. Og så skjedde det ved 18.00-18.30-tiden, sier han.

Søylen brakk av

Årsaken til ulykken skal være tretthetsbrudd i plattformens bærende konstruksjon. Dette førte til at én av de fem søylene som bar plattformen, brakk av. Sildelid maktet å komme seg til en av livbåtstasjonene på plattformen.

- Jeg klarert opp i en livbåt. Den var smekkkfull av folk. Men mange fikk panikk og hoppet ned i døden. Det var en vanvittig høyde på kanskje 50 meter. Og det var mellom ti og 15 meter høye bølger, sier han.

Etter cirka 20 minutter kantret hele plattformen. Da var det bare seks-sju personer igjen i livbåten, som fortsatt var festet til plattformen.

- Vi lå med kjølen opp, og vi hang og dinglet. Jeg hadde tidligere vært på en gasstanker som hadde samme livbåter og likt utløsningssystem. Så jeg kjente

livbåten ut og inn etter nøye øvelser. Jeg ga beskjed til en elektriker fra Stavanger om at han måtte trekke i utløsningsmekanismen. Og så traff livbåten en bølgetopp, og vi fikk løsnet begge krokene, sier han.

Reddet 27 mann

- Vi fikk tonnevis med vann inn i livbåten, og den ble voldsomt ustabil. Men vi fikk rettet den opp og da lå vi og fløt på rett kjøl. Vi reddet 27 mann som vi plukket opp fra havet, sier han.

Livbåten til Sildelid var den siste som ble reddet.

- Det var så dårlig vær, så ingen båter kunne hjelpe oss. Vi var de siste som ble reddet opp. Det var tidlig på morgenen, men det var fortsatt mørkt, sier han.

Sildelid var bare 28 år gammel og nyutdannet sjøkaptein. Han mener flere menneskeliv kunne vært spart dersom sikkerhetsrutinene var bedre.

- Ja, det vil jeg si. Sikkerheten var kolossalt dårlig. De fleste hadde ikke engang sikkerhetskurs, mens jeg hadde det fra tidligere sjømannskurs. Og da vi kom til livbåtstasjonen, var det ikke flere redningsvester igjen, så jeg fikk ingen redningsvest, sier han.

Uerfarne

Sildelid sier det oppsto kaos fordi mange var såpass uerfarne.

- Det første man skal gjøre i en slik situasjon er å løse opp snøringen til livbåten. Men da vi kom opp, så var livbåten smekkefull av folk, og ingen hadde gjort noe med snøringene som holder båten i posisjon, sier han.

Men Sildelid og et par andre tidligere sjømenn fikk tatt grep og løsnet snøringen på livbåten.

- Hadde ikke de snøringene blitt løsnet, så hadde båten fulgt med plattformen ned i havets dyp.

Alexander Kielland-ulykken førte til en rekke endringer i kravene til konstruksjon, utprøving og sikkerhetsutstyr på plattformer.